

Med hensyn til hr. Henrik Sass Larsens spørgsmål, så synes jeg, at det svæver noget i nogle tågebanker, hvad der egentlig er Socialdemokratiets årsag til at sige nej til, at Dansk Folkeparti kan få lov til at være med i satspuljeforligskredsen. Har Socialdemokratiet ikke nogen demokratiske overvejelser omkring et forlig, der nu har været i over 12 år, og hvor vi har oplevet et forligsparti, Kristeligt Folkeparti, som røg ud af Folketinget i 1994, var ude fra 1994 til 1998, og straks man kommer ind med fire mandater i 1998, løser man billet til at være med i satspuljeforliget, mens et parti som Dansk Folkeparti, der i dag har 22 mandater, ikke umiddelbart kan få lov at være med i fordelingen af ganske betydelige beløb? Det skal vi jo altså ikke undervurdere; det er ganske betydelige beløb.

Der er jo ikke tale om, at Dansk Folkeparti eller andre nye forligspartier kan komme ind og ændre ved hidtidige aftaler. Det er fremtidige fordelinger. Det er nye aftaler, som indgås inden for rammen af satspuljeaftalerne. Det er jo det, vi taler om. Der er jo ikke tale om, at der bliver ændret i nogen af de ting, vi har aftalt, hverken selve mekanikken eller de konkrete projekter og lovgivninger, der er kørt igennem via satspuljefinansieringerne. Det kan der ikke ændres på og vil der heller ikke blive ændret på.

Så jeg forstår faktisk ikke rigtig, hvad det er, der er Socialdemokratiets betænkeligheder, og jeg forstår i særdeleshed ikke, at man afslog tilbuddet om at optage nye partier, endda det tredjestørste parti i Folketinget, som kunne gå ind fuldstændig på de vilkår, der er givet, oven i købet uden vetoret. Er Socialdemokratiet så bange for Dansk Folkepartis argumenter, at man ikke tør høre på dem? Er man bange for at blive kørt over ende ved bare at sidde i samme stue som Dansk Folkeparti og høre på deres argumenter? Den frygt deler vi altså ikke i Det Konservative Folkeparti, er jeg nødt til at sige.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Det er jo mægtig morsomt at høre, hvordan man bliver vredere og vredere, desto nærmere man kommer afslutningen af talen.

Nu har vi hørt Venstre, og nu har vi hørt Dansk Folkeparti. Det er jo ikke deres skyld. Det skal vi ikke sige. Nej. Men nu vil vi prøve så med Det Konservative Folkeparti.

Kl. 17.45

Se, hidtil har der været en praksis, der siger, at enten har man en udløbsdato på et forlig – vi

har lavet en aftale, og senest på det tidspunkt skal vi lave en ny aftale, og så udløber forliget, og så står vi frit – eller også så opsiger man det op til et folketingsvalg. Så er det jo klart op til vælgerne at vælge det her Ting.

Det nye og epokegørende er jo, at nu kan man åbenbart til enhver tid opsige et forlig, hvis man ikke lige synes som det, eller hvis man vil have nogle andre med.

Det er da ikke urimeligt fra vores side at spørge: Hvordan havde man forestillet sig, at det skulle virke? Synes man virkelig, at det er rimeligt? Hvordan skal en aftale fremover være en aftale? Det vil jeg gerne bede den konservative ordfører om at svare på.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Fru Pia Christmas-Møller giver, synes jeg, en del af forklaringen på problemet, vi står i.

For mit vedkommende vil jeg sige, at jeg intet har imod Dansk Folkepartis argumenter. Jeg er ofte imod dem. Det er noget helt andet, men det tager vi en fair debat om i Folketingssalen, og sådan som Folketinget er skruet sammen, kommer jeg jo ofte i mindretal. Det er fair, sådan er demokratiets vilkår.

Men sådan er det netop ikke med satspuljen. Der gives der jo mulighed for, at et mindretal kan blokere for det, et flertal er enige om. Det er jo faktisk det, der er hele kernen i det, at hvis man har et forlig, skal den kreds, der laver forliget, være nogenlunde enige. Vi ved ikke, hvordan Dansk Folkeparti vil reagere, de ønsker ikke at gøre opmærksom på det.

Derfor kan man jo spørge Det Konservative Folkeparti: Hvis det nu er sådan, at alle partier i forligskredsen eksklusive Dansk Folkeparti er enige om, at der skal afsættes midler til indvandrer/flygtningeområdet, og Dansk Folkeparti blokerer, hvad gør vi så?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Det, der bringer mig på talerstolen, er, at jeg synes, fru Pia Christmas-Møller i sin argumentation for, at Dansk Folkeparti skal have adgang til forligskredsen, ensidigt fokuserer på den del af forligskredsens arbejde, der består i, at man skal fordele nogle penge. Det er klart – hvem vil ikke gerne være med til at fordele nogle penge? Det vil Dansk Folkeparti gerne, det vil formentlig ethvert politisk parti, hvis det bare var et spørgsmål om at fordele penge.